

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

8 Iustificaciones tuas custodiam; non me derelinquas vsquequaque.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

perbia, & vix tenui illorum odore resper-
 sa, audeat iactare sese, quod mandata didi-
 cerit. Quamuis & gratias agere pro acce-
 ptis, ad maiora aditum præparet. Sed at-
 tendat quisque sibi: videat vbi iam est, &
 vbi nondum est: vt de perceptis muneribus
 gratias agens, ingratus non sit; & ad fu-
 tura suspirans, quasi iam plenus, superbus
 non sit.

8. Iustificationes tuas custodiam: non
 me derelinquas vsquequaque.

Si dixisset, iustificationes tuas custodiui, Iure po-
 posset quis existimare petitionem hanc, stulat Dei
 ne omnino derelinquatur, in eo niti, quod custodia,
 mandata Dei custodierit. Et merito, qui qui man-
 ea seruat, protectionem, & custodiam Dei data Dei
 spe bona sibi pollicetur. Quomodo enim custodit.
 Deus amantem deserat, qui antequam a-
 maretur, inflitit crebescens multimodis
 vocibus, vt amantem quæreret, quærens
 inueniret, inuentum dilectionis brachijs
 retineret: At qui, qui habet mandata mea,
 & seruat ea, ille est, qui diligit me, inquit *Ioan. 14.*
 Veritas: qui autem diligit me, diligitur
 à Patre meo: & ego diligam eum, & mani-
 festabo ei me ipsum. Verè etenim, Domi-
 ne, te nemo amittit, nisi qui dimittit. Verbo, cu-
 Nunc verò, quia non ait custodiui, sed custodia,
 stodiam, duo præcipuè indicare videtur: firmum
 alterum firmum propositum seruandi le- signifi-
 gem tuam, sicut & infra dixit, Iuravi & sta- tum.
 tum.

tui

**Secundo
perseue-
rantia.**

tui custodire iudicia iustitiæ tuæ. Non enim utcumque seruauit, aut seruaturum se promisit, sed firmo proposito iurauit, & statuit. Alterum perseveranti custodia in obseruatione mandatorum esse pergendum. Neque enim ad tempus aliud quod seruare est satis, sed perpetuo id agendum, curandumque est; sicut & perpetuo diuina protectione indigemus, que perseveranter custodientibus est promissa, & perpetuo sub illius aspectum viuimus cuius oculi interiora ventris inuestigant, & perpetuo noua sanctificatione, & emundatione indigemus, qui ipso viuendi vti quasi quotidie veterascimus. Propterea itaque de futuro ait, Iustificationes tuas custodiam.

**Bona tri-
bulatio a-
liqua.**

Sed quod subdit. Non me derelinquas vsquequaque: vel, ut est in Hebræo, vsque valde: quod idem est, atque omnino, profususque relinquere; multa nobis, & magna, & dignissima scitu subindicat. Non potest ne vlllo modo derelinquatur, sed ne proteritus deseratur, cum sciret nimirum, utile nobis esse ad mensuram interdum derelinqui; quod inde multa, atque egregia subsequantur commoda. Relinquit enim nos Dominus vel cum tentationibus concessit, permittit, vel cum tribulationibus, & angustioribus sapientissimè quatit. Vbi & fors deserere aliquo modo videtur, nec tamen deserit: quati permittit, sed non derijci.

vt indulgentissima mater, inquit S. Macarius Aegyptius, filiolum ita igni applicat, vt salubriter calefiat, sed manu interposita seruat, ne plusquam oportet à flamma tangatur: ita interdum in tentationes permittit nos Deus incidere; vt, vbi timet anima se enerviter cecidisse, ibi accipiat firmius stare. Et deserit ergo, quia tentari nos permittit, & non deserit, quia in ipso conflictu, vt ait B. Diadocus, animæ ostendit ipsius esse victoriam. Multiplex autem inde consequitur utilitas.

Primum elucet ipsa Dei potentia, quæ rubum, & spinas tam facile accensibiles, & igne circumdari sinit, & comburi non suffinet. Magna planè visio, ad quam videntur pellium calceamenta, & inuolucra carnalium cogitationum deponenda sunt. Ita in mirabilibus his alius putatur vincere; id est, anima: alius bella conterit, id est, ipse Deus.

Primum elucet Dei potentia. Exod. 3.

Secundò nutritur humilitas, dum homo se experientia magistra librans, & ponderans, videt quam infirmus sit, quam facile succumberet, nisi iuuantis manu sustineretur. Quid autem vilius, aut ad promerendam gratiam, & perseuerantiam efficacius, quam si homo se in veritate cognoscat?

Secundò nutritur humilitas.

Tertiò excitatur homo validissimè ad orationem. sic Petrus videns ventum validum, timuit, & statim clamauit; sic Apostoli

Tertiò, Homo ad orationem excitatur.

stoli

Matt. 14. foli dormiētem in tempestate Dominum excitaverunt. Dormire enim interdum videtur, ut soporem nostrum excutiat.

Matt. 8. Quartō, Deinde acuitur Virtus, & Caritas huiusmodi tentationibus exercetur, quæ nisi exercitatione roboraretur, paulatim langueret.

Prou. 25. Quintō, Tum purgatur anima, & purior quotidie redditur, prout scriptum est. Aufer rubiginem de argento, & egredietur vas purissimum. Temperat quippe Dominus hoc modo animum, & repurgat, vitutesque fortiores reddit. Et erunt, ut Scriptura loquitur, in confirmatione creaturæ illius (hoc est germina, & fructus animæ firmabuntur) quoniam in tentatione, inquit, ambulat cum eo (haud dubium quin Dominus) & in primis eligit eum. Vide autem quam sapienter, & admirabili artificio. Timorem, & metum, & probationem inducet super illum: & cruciabit illum in tribulatione doctrine suæ (quippe hoc modo docet animam Dominus) donec tentet eum in cogitationibus suis, & credat animæ illius. (Non enim credit se Deus animæ nisi probatæ, & tentationibus exercitæ) Qui enim non est tentatus quid sciet? Et vide ingentes fructus ex huiusmodi experimentis. Sequitur enim. Et firmabit illum, & iter adducet directum ad illum quod non sine mysterio quasi improprie dictum videtur, ut ad illum potius dicitur.

Eccl. 4. Præterea, in libro Iob, quædam res, quæ tribulant, atque erigunt, appropinquat, ante nudum, quæ illo scriptum est, & quasi lacerabit, sorbebit fiduciam eius. Non comparat

Eccl. 4. Præterea, in libro Iob, quædam res, quæ tribulant, atque erigunt, appropinquat, ante nudum, quæ illo scriptum est, & quasi lacerabit, sorbebit fiduciam eius. Non comparat

quam iter adducat, quam illum ad rectum deducat iter. Puto enim facilitatem, & suavitatem quandam innui, quasi iter rectum, & occasiones virtutum, atque directionis studiosè conquirat, ad nos adducat, nobis offerat, & ante pedes statuatur. Quid præterea? Lætificabit illum. O quanta lætitia post victoriam ex pugna? quam dulce bellum in triumpho? Et denudabit absconsa sua illi. Vide mirabilem Dei familiaritatem, & mysteriorum inexplicabilem manifestationem. Nimirum animæ ita probatæ iam se totum credit, & aperit. Et quasi hæc abundè non essent, addit voce significantissima, non quacunque largitate effundet, sed thesaurizabit super illum scientiam, & intellectum iustitiæ.

Præterea virtus, quæ in infirmitate latebat, in lucta manifestatur; & brachia ærea, quæ Dominus dedit, hostem prosterunt, atque deiiciunt. Quanta enim fortitudo apparet, cum anima cum hoste concreditur; & lacertos, ac vires exerit, quæ ante nuditatem, & pugnam latebant? Atque illo præsertim cum hoste, de quo scriptum est. Reputabit vt paleas ferrum, *Iob 41. 6.* & quasi lignum putridum æs. & item. Abforbebit fluium, & non mirabitur: & habet fiduciam, quod influet Iordanis in os eius. Nec est potestas super terram, quæ comparetur ei. Quantæ ergo fortitudinis

Sexto fit manifesta virtus.

Iob 41. 6.
42.

nis est non solum huic resistere, sed illum etiam ad terram elidere? Proferatur vel vnus testis Iob, cuius, dum omnibus afflueret, & potiretur bonis, pietas, largitas, & misericordia poterant elucere: fortitudo in aduersis, & virtus in hoste prosternendo non poterat. Calumniabatur olim inimicus, atque illius virtutem extenuans Domino dicebat. Nunquid frustra Iob timet Deum? Nonne tu vallasti eum, ac domum eius, vniuersamque substantiam per circuitum? Vnde nostri maligne esse vallatum per circuitum, nisi quia iam antea circumiens, vt dentem infigeres, vbi que vallatum, ac fortem, Deique protectione munitum inueneras? Quid, cum in manus hostis datus est? Quis eum non arbitraretur vsquequaque derelictum? & tamen derelictus non erat, quia bellator fortis cum ipso erat. Nec solus pugnabat, nec solus vincebat. Ipse in illo pugnauit, & vicit; qui licet ad horam eum dereliquisse videretur, eum tamen nunquam dereliquit. Quid Beatum Antonium memorem, qui inuisibilibus hostibus datus ad flagellum derelictus videbatur; & tamen cum Domino gemebundo clamore diceret. Vbi tunc eras Domine Iesu: suauissimum audiuit responsum. Tecum eram Antonius, & aberat ergo, quia sic flagellari sinebat; & aderat, quia pugnilem confortabat.

Iob 1.

Sed & illa quanta est utilitas tentationis, qua Deo sic ordinante, ab ipso terribilissimo hoste nihil minus volente, coronæ, atque in ipsis fulgentissimæ gemmæ fabricantur? Ut mirari liceat siue utilitatem, & præmia patientis, siue benignitatem, & fortitudinem protegentis. Qui plura voluerit, legat sanctum Chrysostomum in prima Homilia ad populum Antiochenum de utilitate tentationum, & tribulationum. Nobis hæc pauca dixisse sufficiat, ut appareat quam merito, quamque sapienter petierit Propheta non quidem ne aliquo usque derelinqueretur, sed ne usquequaque.

Septimo,
ab ipso
hoste fa-
bricantur
coronæ.

¶ Beth, id est, Domus.

Octonarius Secundus.

9 IN quo corrigit adolescentior
viam suam? in custodiendo
sermone tuos.

10 In toto corde meo exquisivi te:
ne repellas me à mādatis tuis.

11 In corde meo abscondi eloquia
tua: ut non peccem tibi.

12 Benedictus es Domine: doce me
iustificationes tuas.

13 In